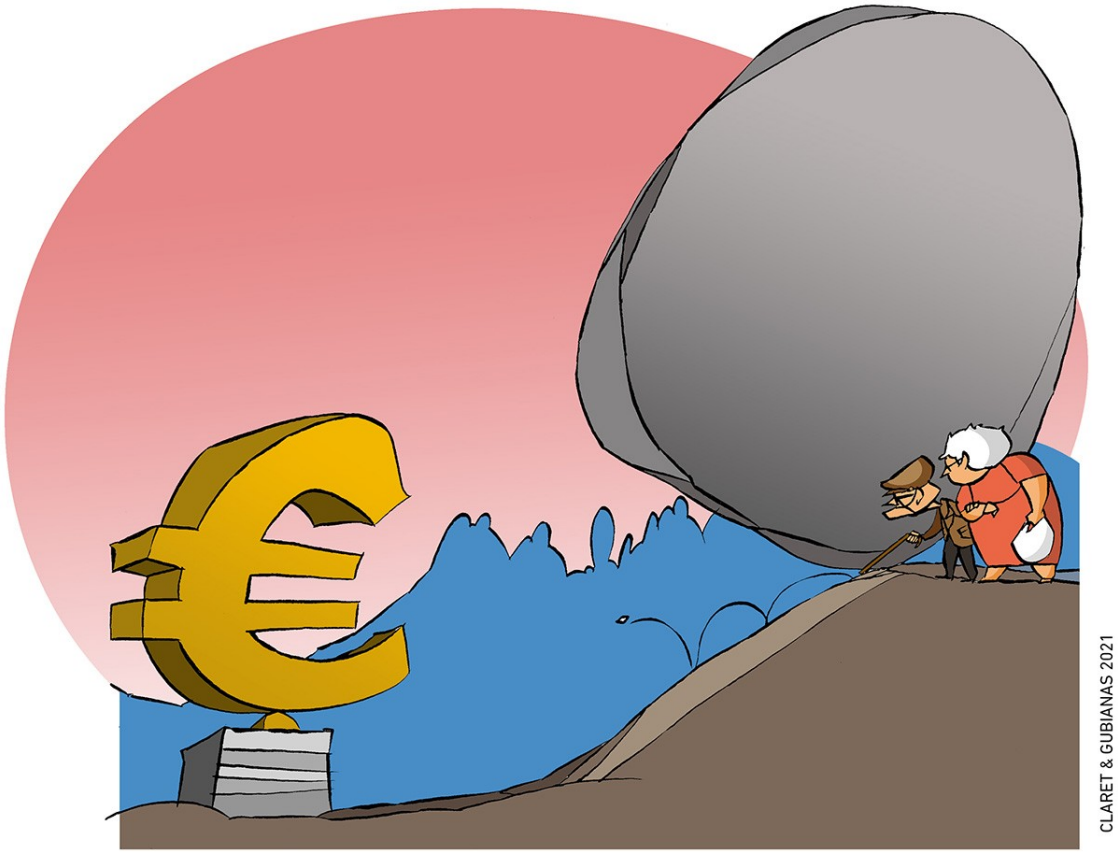
Temes del Pou | | Actualitzat el 11/10/2021 a les 10:29

?Una vellesa combativa

L'anomenat capitalisme salvatge apunta, cada cop més, a la línia de flotació de l'estat del benestar. Fa pocs dies, el ministre de Seguretat Social espanyol, José Luis Escrivá ?d'un partit dit obrer i socialdemòcrata?, convidava a ajornar l'edat de jubilació més enllà dels 65 anys.

Il·lustració: Jaume Gubianas i Carles Claret.

La setmana següent, el PP -amb la crossa de Vox a punt de convertir-se en pròtesi- posava en escac el sistema de pensions de l'estat desmarcant-se del Pacte de Toledo, un puntal per conservar la bossa per a les pensions futures. Escrivá es basa en una tendència de les societats occidentals: l'allargament de l'esperança de vida i l'envelliment reflectit en la piràmide demogràfica. Cada cop més gent gran -i amb millor salut- i, per contra, cada cop menys natalitat. Són faves comptades: més pensions per pagar i menys persones cotitzant, amb taxes d'atur juvenil que fan feredat. Per aquest darrer motiu, els pensionistes han esdevingut el motor econòmic de moltes famílies, on els joves estudien o no troben feina per independitzar-se. Una antesala de l'apocalipsi i l'emergència social que, amb la pandèmia, s'ha cronificat. L'avantatge, si se n'hi vol veure algun, és que molts dels pensionistes ara es jubilen *en plena forma,* amb ganes de fer front, amb empenta, a les desigualtats, rescatar els fills de la misèria i llaurar un futur millor per als nets.

A Manresa, una plataforma encapçalada per activistes històrics amb trajectòria i pes específic per fer d'interlocutors amb les administracions ja fa gairebé quatre anys que camina. La preservació dels

drets dels pensionistes va ser un primer incentiu, però les necessitats de la gent gran, moltes i diverses, es multipliquen. Hi ha algunes veritats irrefutables a la ciutat i a la comarca. Com ara el sobreenvelliment: Manresa és la ciutat catalana amb més persones majors de 85 anys. Aquest fet amplifica les necessitats dels ancians. La més evident, la manca de places de residència i serveis externs d'atenció. Però n'hi ha d'altres. L'escàndol arriba amb el tracte que reben de les entitats bancàries, cada dia més *esquerpes* i entestades en la digitalització que buidi les oficines de clients, d'educació i respecte i, d'aquí poc, d'empleats. Els avis no han d'entendre, per *pebrots,* la banca electrònica i, per descomptat, no mereixen el tracte que se'ls dispensa. Eliminar oficines a manta i, de retruc, als pobles petits, els caixers automàtics per obtenir diners en metàl·lic, és una altra tendència sense aturador. No es necessitaran caixers quan es pugui pagar amb targeta o a través de la xarxa arreu i s'acabi l'economia submergida, el diner negre i els maletins, com els de l'emèrit a Suïssa. La banca inhumana s'avança massa als esdeveniments. Un motiu de prou pes per continuar alçant la veu i articular col·lectius de vellesa combativa.
[despiece]Aquest és l'Editorial de la revista ***El Pou de la gallina*** d'octubre de 2021. En la mateixa revista, ja disponible als quioscos i llibreries de Manresa, s'hi pot llegir el reportatge "La gent gran es mobilitza pels seus drets" de Jordi Sardans Farràs i la redacció del Pou.

Portada del número 379.

[/despiece]